

Arrest

nr. 63 993 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK, loco advocaat R. JESPERS, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 maart 2011, verklaart er zich 2 maart 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 12 april 2011, aangetekend verstuurd op dezelfde dag.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart een Kosovaars staatsburger van Albanese origine te zijn, afkomstig uit Gnjilane (Kosovo). In 1994 werd u lid van het jeugdforum van de Democratische Liga van Kosovo (LDK). In 1996 werd u vervolgens lid van het lokale partijbestuur van het LDK in Gnjilane. Op 14 mei 1999 werd u door

de Servische politie gearresteerd op verdenking van lidmaatschap van het UCK. Tijdens uw gevangenschap werd u zwaar mishandeld en geslagen, met serieuze medische problemen als gevolg. Zo werd u lever beschadigd, kreeg u buikklachten en hebt u hoofdpijn, alsook angst- en slaapproblemen. Na uw vrijlating, in juni 1999, zocht u meteen medische hulp in het ziekenhuis van Gnjilane. Nadien stond u in het ziekenhuis van Gnjilane non-stop onder medisch toezicht, ondermeer van dr. Xhevat Demiri, hoofd van het departement infectologie.

Na uw scheiding begin 2009 verkreeg u een Frans visum, geldig voor één jaar. In 2010 verkreeg u eveneens verschillende Zwitserse visa, geldig voor één maand. Met deze bezocht u concerten en culturele evenementen in verschillende landen van de Schengen Zone, waaronder België. In Zwitserland ging u op bezoek bij uw zus, Nafije Ibrahim, en zocht u eveneens medische hulp. In Kapellen (België) leerde u dan weer uw huidige vriendin, Cindy Geeraerts, kennen. Van 8 tot 22 februari 2011 was u voor het laatst bij haar op bezoek. Tijdens uw reizen keerde u ook op verscheidene momenten terug naar Kosovo. Het was tijdens één van deze momenten dat dr. Xhevat Demiri u, in 2010, aanraadde dr. Besnik, een gespecialiseerde privé-dokter te raadplegen. Deze stelde dat u voor uw psychische problemen een psychiater diende te consulteren en dat u voor uw medische problemen best naar het buitenland trok.

Omwille van uw politieke activiteiten voor het LDK kreeg u drie weken voor de parlamentsverkiezingen van 2010 ook verschillende dreig telefoons. Daarenboven werd u op een avond ook fysiek bedreigd op straat door drie onbekende personen. U diende hiertegen echter geen klacht in bij de politie, omdat u vond dat dergelijke procedure u niets zou opleveren. Omwille van bovenvermelde medische problemen, de bedreigingen aan uw adres, alsook door de problemen die u sinds 2009 kende met betrekking tot uw eigendom in Muqibab, vertrok u op 26 februari 2010 uit Gnjilane. U reisde illegaal via Montenegro, Bosnië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland en kwam uiteindelijk aan in België op 1 maart 2010. 's Anderendaags vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u uw Kosovaarse identiteitskaart neer, uitgereikt op 10 juli 2009; uw UNMIK rijbewijs, afgegeven op 17 april 2009; de Belgische identiteitskaart van Cindy Geeraerts, uitgereikt op 14 augustus 2007; een bewijs van arrestatie op 14 mei 1999; en een medisch attest van dr. Jan Verbiest, afgegeven op 30 maart 2011. Na afloop van het gehoor op het Commissariaat-Generaal legde u nog een verklaring neer van Lutfi Haziri, de dato 2 april 2011, betreffende uw lidmaatschap van het LDK. Een kopie van uw paspoorten, alsook van uw visa voor Zwitserland en Frankrijk, diende u echter niet meer in."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- het voornaamste vluchtmotief, i.e. de door verzoeker ingeroepen medische problemen houden op zich geen verband met de criteria inzake de Vluchtelingenconventie, noch met de criteria betreffende de subsidiaire bescherming zoals vermeld in de vreemdelingenwet;
- de ernst en geloofwaardigheid van de andere door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven worden ernstig ondermijnd door zijn langdurig verblijf in Europa;
- verzoeker heeft op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen niet of onvoldoende op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten kon/zou kunnen rekenen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 A, §2 van het vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 52 en 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht alsook de schending van de materiële motiveringsverplichting.

Verzoeker is het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing. Zo benadrukt hij dat hij, als persoon met ernstige medische en psychische problemen, een veel kwetsbaarder slachtoffer is voor politiek getint geweld. Hij merkt tevens op dat de dossierbehandelaar van het CGVS hem aanmaande zeker niet spontaan te vertellen over zijn leven, hetgeen hij dan ook gedaan heeft. Verzoeker onderstreept dat hij geluisterd heeft en louter op de vragen antwoordde. Hij merkt in dit verband tevens op dat zijn medische toestand hem ervan weerhoudt zijn feitenrelaas op de gewone manier uit de doeken te doen. Dat verzoeker geen klacht heeft ingediend, wijt hij dan weer aan het feit dat hij dermate

veel stress had, dat hij geen klacht durfde neer te leggen. In plaats daarvan heeft verzoeker internationale bescherming gezocht. Nu, verzoeker gaat er, hoe dan ook, van uit dat de Kosovaarse politie hem niet kan helpen. Hij verwijst hierbij naar het feit dat hij van Albanese origine is en zijn vertrouwen in de Kosovaarse autoriteiten nog niet helemaal hersteld is. Verzoeker meent tevens dat de informatie, waarop het CGVS zich baseert bij het nemen van de bestreden beslissing, helemaal niet aantoont dat er sprake is van afdoende beschermingsmogelijkheden vanwege de Kosovaarse autoriteiten. Verzoekende partij verwijst hierbij naar het rapport van de Mensenrechtencommissaris van december 2009 alsook naar de nieuwe richtlijnen van UNHCR van november 2009 waaruit duidelijk zou blijken dat de situatie in Kosovo bijzonder complex is en de door hem aangehaalde vrees meer dan gegrond is. Verzoekende partij vervolgt zijn betoog door op te werpen dat de commissaris-generaal absoluut niet onderzocht heeft in welke mate er effectief sprake is van bescherming. Verzoeker merkt verder nog op dat hij, sinds zijn aankomst in België, medische hulp heeft gezocht. Hij voegt dienaangaande een recent medisch attest toe. In dit verband meent verzoekende partij dat de commissaris-generaal tevens een onzorgvuldigheid aan de dag legde. Hij gaf verzoeker immers niet de kans zijn psychische problemen uit de doeken te doen noch deed hij onderzoek naar de medische toestand van verzoekende partij. Verzoeker ziet daarenboven niet in hoe hij, gezien de korte tijdspanne tussen zijn asielaanvraag en de bestreden beslissing, de tijd zou moeten hebben gehad een psychiater te raadplegen.

2.2. De ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet mist juridische grondslag. De bestreden beslissing werd immers niet genomen op basis van dit artikel, maar is gesteund op artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet volgens de bevoegdheid die aan de commissaris-generaal werd toegekend in toepassing van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet.

De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel ten slotte legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 april 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Albanees machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor.

2.3. De Raad benadrukt voorts dat op elke kandidaat-vluchteling de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

Het argument van verzoeker als zou hij enkel braaf geluisterd hebben naar de dossierbehandelaar bij het Commissariaat-generaal en louter op de vragen geantwoord hebben, is niet overtuigend. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek.

Uit het gehoorverslag kan bovendien helemaal niet worden afgeleid dat men aan verzoeker zou meegedeeld hebben niet spontaan op de vragen te antwoorden. Integendeel, er werd verzoekende partij bij de aanvang van het gehoor meegedeeld dat hij ruimschoots de tijd zou krijgen om zijn asielmotieven uiteen te zetten. Tevens kregen verzoeker en zijn raadsman de mogelijkheid om, aan het einde van het gehoor, de nodige opmerkingen te maken, hetgeen zij, *in casu*, nalieten te doen. De Raad volgt dan ook verwerende partij waar deze stelt niet goed in te zien in welke mate verzoeker beperkt zou zijn geweest bij het uiteenzetten van zijn vluchtmotieven.

2.4. Met betrekking tot zijn asielaanvraag oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoeker, doorheen zijn verklaringen, geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk wist te maken.

Uit de verklaringen (gehoorverslag, 3, 9 en 21) van verzoeker blijkt immers dat zijn voornaamste vluchtmotief berust op de door hem ingeroepen medische problemen, problemen die geen verband houden met de criteria inzake de Vluchtelingenconventie, noch met de criteria betreffende de subsidiaire bescherming zoals vermeld in de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal wees verzoeker terecht op de mogelijkheid in dit geval een aanvraag in te dienen voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker wijst op zijn psychische problemen die hem niet in staat stellen op een gewone manier zijn feitenrelaas te doen, noch om hoofd- van bijzaak te scheiden kan worden vastgesteld dat verzoeker deze problemen geenszins kan bewijzen. Verzoeker, die beweert sinds 1999 in medische behandeling te zijn geweest heeft tot op heden immers geen enkel formeel document kunnen neerleggen. Het medisch attest in bijlage aan het verzoekschrift vermeldt dat er een psychiatrisch consult en eventuele follow-up is voorzien, doch de resultaten van dit psychiatrisch consult, voor zover dit al heeft plaatsgehad, worden niet neergelegd.

Verzoeker wijst op zijn politiek profiel en de bedreigingen die hij zou hebben ondergaan in de aanloop van de parlementsverkiezingen. Hij gaat evenwel voorbij aan de vaststelling van de bestreden beslissing dat de ernst en geloofwaardigheid van deze feiten serieus worden ondermijnd door zijn langdurig verblijf om familiale en culturele redenen de voorbije twee jaar in Europa (gehoorverslag, 4), vaststelling die overigens op geen enkele wijze weerlegd wordt in het verzoekschrift. Zelfs indien het relaas op waarheid zou berusten, dan nog maakt verzoeker hoe dan ook op geen enkele manier aannemelijk dat hij voor de door hem aangehaalde problemen niet of onvoldoende op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten kon/zou kunnen rekenen. Internationale bescherming kan immers slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De bestreden beslissing gaat uitgebreid in op de beschermingsmogelijkheden in Kosovo anno 2010 en stelt dienaangaande dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat: *“Volgens deze informatie onderneemt de Politie (KP) anno 2010 in Kosovo wel degelijk actie wanneer ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld en is de KP, alhoewel er nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.”*

De via het verzoekschrift toegevoegde informatie die trouwens dateert van 2009 toont geenszins aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseerde onjuist of onvolledig zou zijn. De informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt overigens gebaseerd te zijn op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder mensenrechtenorganisaties, zodat de documentatie die verzoeker aanvoert geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER